Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2024. gada 26. septembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – LESD 56. pants – Pakalpojumu sniegšanas brīvība – Būvniecības nozare – Darba ņēmēju norīkošana darbā – Darba ņēmējiem un būvniecības uzņēmumiem piešķirtās nodokļu un sociālās priekšrocības – Atbrīvojums no ienākuma nodokļa – Atbrīvojums no veselības apdrošināšanas iemaksām – Sociālā nodrošinājuma iemaksu atvieglošana – Valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru šīs priekšrocības var izmantot tikai valsts teritorijā sniegtiem būvniecības pakalpojumiem – Tiesiskais regulējums, kura mērķis ir saglabāt darbaspēku valsts teritorijā un novērst nedeklarētu darbu atalgojuma dēļ – Situāciju salīdzināmība – Primāri vispārējo interešu apsvērumi – Darba ņēmēju sociālā aizsardzība – Krāpšanas apkarošana nodokļu jomā – Samērīgums

Lietā C-387/22

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunalul Satu Mare* (Satu Mares apgabaltiesa, Rumānija) iesniedza ar 2022. gada 2. jūnija lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2022. gada 10. jūnijā, tiesvedībā

Nord Vest Pro Sani Pro SRL

pret

Administrația Județeană a Finanțelor Publice Satu Mare,

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], tiesneši T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], P. Dž. Švīrebs [*P. G. Xuereb*] (referents), A. Kumins [*A. Kumin*] un I. Ziemele,

ģenerāladvokāte: J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretāre: R. Šereša [*R. Șereș*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2023. gada 6. jūlija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– Rumānijas valdības vārdā – *M. Chicu*, *E. Gane* un *A. Wellman*, pārstāves,

* Tiesvedības valoda – rumāņu.

– Eiropas Komisijas vārdā – *T. Isacu de Groot* un *W. Roels*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2023. gada 9. novembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt LESD 26. un 56. pantu, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2006/123/EK (2006. gada 12. decembris) par pakalpojumiem iekšējā tirgū (OV 2006, L 376, 36. lpp.) 20. pantu.

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Nord Vest Pro Sani Pro SRL* (turpmāk tekstā – "*Nord Vest Pro*"), no vienas puses, un *Administrația Județeană a Finanțelor Publice Satu Mare* (Satu Mares apgabala Valsts finanšu pārvalde, Rumānija) un *Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca* (Klužas-Napokas Reģionālā valsts finanšu ģenerāldirekcija, Rumānija) (turpmāk tekstā visas kopā – "nodokļu iestādes"), no otras puses, par šo iestāžu atteikumu atzīt citās dalībvalstīs nodarbinātiem būvniecības nozares darba ņēmējiem nodokļu un sociālās priekšrocības, kādas ir šīs pašas nozares darba ņēmējiem, kuri strādā Rumānijas teritorijā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 2006/123

3 Saskaņā ar Direktīvas 2006/123 2. panta 3. punktu to nepiemēro nodokļu jomai.

4 Šīs direktīvas 20. pantā "Nediskriminēšana" ir noteikts:

"1. Dalībvalstis nodrošina to, ka pakalpojumu saņēmējam nepiemēro diskriminējošas prasības, kuru pamatā ir viņa valstspiederība vai dzīvesvieta.

2. Dalībvalstis nodrošina to, ka tādi vispārīgi nosacījumi piekļuvei pakalpojumam, kurus pakalpojumu sniedzējs ir darījis pieejamus plašai sabiedrībai, neietver diskriminējošus noteikumus, kas saistīti ar pakalpojumu saņēmēja valstspiederību vai dzīvesvietu; tas neizslēdz iespēju paredzēt atšķirības piekļuves nosacījumos, ja šādas atšķirības tieši attaisno objektīvi kritēriji."

Direktīva 96/71/EK

5 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 96/71/EK (1996. gada 16. decembris) par darba ņēmēju norīkošanu darbā pakalpojumu sniegšanas jomā (OV 1997, L 18, 1. lpp.) 1. pantā "Darbības joma" ir paredzēts:

"1. Šo direktīvu piemēro dalībvalstī reģistrētiem uzņēmumiem, kuri saistībā ar starptautisku pakalpojumu sniegšanu norīko darba ņēmējus darbā kādā dalībvalstī saskaņā ar 3. punktu.

[..]

3. Šo direktīvu piemēro, ciktāl 1. punktā minētie uzņēmumi veic vienu no šādiem starptautiskiem pasākumiem:

a) norīko darbā darba ņēmējus dalībvalstī uz to atbildību un to vadībā saskaņā ar līgumu, kas noslēgts starp uzņēmumu, kas veic norīkojumu, un pusi, kam pakalpojumi domāti un kas darbojas minētajā dalībvalstī, ar noteikumu, ka starp uzņēmumu, kas veic norīkojumu, un darba ņēmējiem norīkojuma laikā ir darba attiecības, [..]

[..]."

Regula Nr. 883/2004

6 Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 883/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu (OV 2004, L 166, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 465/2012 (2012. gada 22. maijs) (OV 2012, L 149, 4. lpp.) (turpmāk tekstā – "Regula Nr. 883/2004"), 12. panta 1. punktā ir noteikts:

"Persona, kas kādā dalībvalstī veic darbību nodarbinātas personas statusā tāda darba devēja uzdevumā, kurš parasti tur veic savas darbības, un ko minētais darba devējs ir nosūtījis uz citu dalībvalsti veikt darbu minētā darba devēja uzdevumā, arī turpmāk ir pakļauta pirmās dalībvalsts tiesību aktiem, ja paredzamais minētā darba ilgums nepārsniedz 24 mēnešus un minētā persona nav nosūtīta aizstāt citu personu."

Rumānijas tiesības

Nodokļu kodekss

7 2015. gada 8. septembra *Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal* (Likums Nr. 227/2015 par Nodokļu kodeksu; 2015. gada 10. septembra *Monitorul Oficial al României*, I daļa, Nr. 688), kas vēlāk grozīts un papildināts (turpmāk tekstā – "Nodokļu kodekss"), 60. pantā ir paredzēts:

"No ienākuma nodokļa ir atbrīvoti šādi nodokļu maksātāji:

[..]

5. fiziskas personas attiecībā uz ienākumiem no algota darba un tiem pielīdzināmiem ienākumiem, kas minēti 76. panta 1.–3. punktā, laikposmā no 2019. gada 1. janvāra līdz 2028. gada 31. decembrim, un attiecībā uz kuriem ir kumulatīvi izpildīti šādi nosacījumi:

a) darba devēji darbojas būvniecības nozarē [..].

[..]

b) darba devēju apgrozījums no a) apakšpunktā minētajām darbībām un citām būvniecības nozarei raksturīgām darbībām ir vismaz 80 % no kopējā apgrozījuma. [..]

c) ikmēneša bruto ienākumus no algota darba un tiem pielīdzināmiem ienākumi, kas minēti 76. panta 1.–3. punktā un ko saņem fiziskas personas, kurām piemēro atbrīvojumu no nodokļa, aprēķina no vismaz 3000 RON (aptuveni 610 EUR) bruto mēneša algas par 8 stundu darba dienu. Atbrīvojumu piemēro fizisko personu ikmēneša bruto ienākumiem no algota darba un tiem pielīdzināmiem ienākumiem, kuri minēti 76. panta 1.–3. punktā un kuru summa nepārsniedz 30 000 RON (aptuveni 6100 EUR). Nodokļu priekšrocības nepiemēro ikmēneša bruto ienākumu daļai, kas pārsniedz 30 000 RON;

[..]."

8 Saskaņā ar Nodokļu kodeksa 78. pantu:

"(1) Personas, kas saņem ienākumus no algota darba, maksā galīgu ikmēneša nodokli, ko personas, kas šos ienākumus izmaksā, aprēķina un ietur ienākumu gūšanas vietā.

(2) Ikmēneša nodokli, kas paredzēts 1. punktā, nosaka šādi:

a) darba veikšanas vietā, piemērojot 10 % likmi aprēķina bāzei, kas atbilst starpībai starp neto darba ienākumiem, ko aprēķina, no bruto ienākumiem atskaitot viena mēneša obligātās sociālās iemaksas, kas jāveic atbilstoši Rumānijas vai starptautiskajiem tiesību aktiem, kuros Rumānija ir līgumslēdzēja puse, kā arī attiecīgā gadījumā individuālo iemaksu valsts budžetā, kas jāveic atbilstoši tiesību aktiem, un šādām pozīcijām:
   (i) personīga atlaide, ko piešķir par attiecīgo mēnesi;
   (ii) arodbiedrības iemaksas, ko veic attiecīgajā mēnesī saskaņā ar likumu;
   (iii) iemaksas pensiju uzkrājumu fondos [..];
   (iv) papildu veselības apdrošināšanas prēmijas, kā arī medicīnas pakalpojumi abonementu veidā, kuru izmaksas sedz darba ņēmēji [..];

[..]."

9 Šā kodeksa 80. panta 1. punktā ir noteikts:

"Personām, kas izmaksā algas un tiem pielīdzināmus ienākumus, ir jāaprēķina un jāietur ienākuma nodoklis katru mēnesi šo ienākumu izmaksas dienā un tas jāpārskaita valsts budžetā vēlākais līdz tā mēneša 25. datumam ieskaitot, kas seko mēnesim, par kuru šie ienākumi ir izmaksāti."

10 Atbilstoši minētā kodeksa 138. panta a) punktam:

"Sociālā nodrošinājuma iemaksu likmes ir šādas:

25 % fiziskām personām, kurām ir algota darba ņēmēja statuss vai kurām jāmaksā sociālā nodrošinājuma iemaksas saskaņā ar šo likumu."

11 Šī paša kodeksa 138.a panta 1. punktā ir noteikts:

"No 2019. gada 1. janvāra līdz 2028. gada 31. decembrim ieskaitot attiecībā uz fiziskām personām, kuras gūst ienākumus no algota darba un tiem pielīdzināmus ienākumus, pamatojoties uz darba līgumiem, kas noslēgti ar darba devējiem, kuri darbojas būvniecības nozarē un atbilst 60. panta 5. punktā paredzētajiem nosacījumiem, 138. panta a) punktā paredzēto sociālā nodrošinājuma iemaksu likmi samazina par 3,75 procentpunktiem."

12 Nodokļu kodeksa 139. panta 1. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts:

"Fiziskām personām, kuras saņem ienākumus no algota darba vai tiem pielīdzināmus ienākumus, ikmēneša sociālā nodrošinājuma iemaksu aprēķina bāze ir bruto ienākumi no algām un tiem pielīdzināmiem ienākumiem, kas gūti valsts teritorijā un ārvalstīs saskaņā ar Eiropas tiesību aktiem, kas piemērojami sociālā nodrošinājuma jomā, kā arī nolīgumiem par sociālā nodrošinājuma sistēmām, kuru līgumslēdzēja puse ir Rumānija, un tā ietver:

a) ienākumus no darba samaksas un algas naudā un/vai natūrā, kas saņemti saistībā ar darba līgumu, darba attiecībām vai īpašu likumā paredzētu statusu. [..]"

13 Saskaņā ar šī kodeksa 146. panta 1. punktu:

"Fiziskām un juridiskām personām, kurām ir darba devēja vai tam pielīdzināts statuss, ir jāaprēķina un jāietur ienākumu gūšanas vietā sociālā nodrošinājuma iemaksas, kas jāmaksā fiziskām personām, kuras saņem ienākumus no algota darba vai tiem pielīdzināmus ienākumus. 136. panta d)–f) punktā minētajām iestādēm, kā arī fiziskām un juridiskām personām, kas ir darba devēji vai tiem pielīdzināmas personas, ir jāaprēķina sociālā nodrošinājuma iemaksas, kas tām attiecīgā gadījumā jāmaksā saskaņā ar likumu."

14 Atbilstoši minētā kodeksa 154. panta 1. punkta r) apakšpunktam:

"No veselības apdrošināšanas iemaksām ir atbrīvotas šādas fizisko personu kategorijas:

[..]

r) fiziskas personas attiecībā uz ienākumiem no algota darba un tiem pielīdzināmiem ienākumiem, pamatojoties uz darba līgumiem, kas noslēgti ar darba devējiem, kuri darbojas būvniecības nozarē un atbilst 60. panta 5. punktā paredzētajiem nosacījumiem, no 2019. gada 1. janvāra līdz 2028. gada 31. decembrim ieskaitot.

15 Šī paša kodeksa 156. pants ir formulēts šādi:

"Veselības apdrošināšanas iemaksu likme, kas jāmaksā fiziskām personām, kurām ir algota darba ņēmēja statuss vai pienākums veikt veselības apdrošināšanas iemaksas saskaņā ar šo likumu, ir 10 %."

16 Nodokļu kodeksa 168. panta 1. punktā ir noteikts:

"Fiziskām un juridiskām personām, kurām ir darba devēja vai tam pielīdzināts statuss, jāaprēķina un jāietur ienākumu gūšanas vietā veselības apdrošināšanas iemaksas, kas jāmaksā fiziskām personām, kuras saņem ienākumus no algota darba vai tiem pielīdzināmus ienākumus."

Rīkojums Nr. 611/2019 un rīkojums Nr. 2165/2019

17 2019. gada 31. janvāra un 1. februāra *Ordinul nr. 611/138/127/2019 pentru aprobarea modelului, conținutului, modalității de depunere și de gestionare a "Declarației privind obligațiile de plată a contribuțiilor sociale, impozitului pe venit și evidența nominală a persoanelor asigurate*" (Rīkojums Nr. 611/138/127/2019 par "Deklarācijas par obligātajām sociālā nodrošinājuma iemaksām, ienākuma nodokli un apdrošināto personu reģistru" parauga, satura, iesniegšanas metodes un pārvaldības apstiprināšanu; 2019. gada 15. februāra *Monitorul Oficial al României*,

I daļa, Nr. 123; turpmāk tekstā – "rīkojums Nr. 611/2019"), un 2019. gada 10., 15. un 17. maija *Ordinul Nr. 2165/837/743/2019 pentru aprobarea modelului, conținutului, modalității de depunere și de gestionare a formularului 112 "Declarație privind obligațiile de plată a contribuțiilor sociale, impozitului pe venit și evidența nominală a persoanelor asigurate*" (Rīkojums Nr. 2165/837/743/2019 par 112. veidlapas "Deklarācija par obligātajām sociālā nodrošinājuma iemaksām, ienākuma nodokli un apdrošināto personu reģistru" parauga, satura, iesniegšanas metodes un pārvaldības apstiprināšanu; 2019. gada 23. maija *Monitorul Oficial al României*, I daļa, Nr. 404; turpmāk tekstā – "rīkojums Nr. 2165/2019"), to 6. pielikuma astotajā daļā ir noteikts:

"Nodokļu kodeksa 60. panta 5. punktā, 138.a pantā, 154. panta 1. punkta r) apakšpunktā un 220.c panta 2. punktā paredzētos nodokļu priekšrocības nepiešķir ienākumiem no algota darba un tiem pielīdzināmiem ienākumiem, kurus guvuši norīkotie darba ņēmēji."

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

18 *Nord Vest Pro* ir saskaņā ar Rumānijas tiesībām dibināta sabiedrība, kas darbojas būvniecības nozarē. Tās darbība tostarp ietver pakalpojumu sniegšanu Vācijā un Austrijā – darba ņēmēju norīkošanu darbā būvniecības darbu veikšanai šo abu dalībvalstu teritorijā.

19 Šajā sabiedrībā nodokļu iestādes veica kontroli, pēc kuras 2021. gada 10. maijā tika sagatavots nodokļu paziņojums. Šo iestāžu skatījumā minētā sabiedrība kļūdaini uzskatījusi, ka tās darba ņēmējiem, kas veic būvniecības darbus Vācijā un Austrijā, piemērojams Nodokļu kodeksa 60. panta 5. punktā paredzētais atbrīvojums no ienākuma nodokļa. Kā norāda minētās iestādes, saskaņā ar šī kodeksa 78. panta 2. punkta a) apakšpunktu šiem darba ņēmējiem piemērojamā likme bija 10 % no ienākumiem. Tāpat šīs pašas iestādes uzskatīja, ka *Nord Vest Pro* ir kļūdaini atzinusi, ka sociālā nodrošinājuma iemaksu likmes samazināšana un atbrīvojums no veselības apdrošināšanas iemaksu maksāšanas, kas paredzēts attiecīgi minētā kodeksa 138.a pantā un 154. panta 1. punkta r) apakšpunktā, ir piemērojami darba ņēmējiem, kuri norīkoti darbam ārzemēs, lai gan šāda veida darba ņēmējiem piemērojamās likmes ir tā paša kodeksa 138. panta a) punktā un 156. pantā paredzētās likmes, proti, 25 % likme sociālā nodrošinājuma iemaksām un 10 % likme veselības apdrošināšanas iemaksām.

20 Ņemot vērā iepriekš minēto, nodokļu paziņojumā tika noteiktas finanšu korekcijas, kas bija jāveic attiecībā uz ienākuma nodokli un iemaksām, kas minētas šī sprieduma iepriekšējā punktā, par kopējo summu 331 906 RON (aptuveni 67 255 EUR).

21 *Nord Vest Pro* iesniegto sūdzību par šo nodokļa paziņojumu Kložas-Napokas Reģionālā valsts finanšu ģenerāldirekcija noraidīja ar 2021. gada 18. oktobra lēmumu.

22 Par šo noraidošo lēmumu minētā sabiedrība cēla prasību *Tribunalul Satu Mare* (Satu Mares apgabaltiesa, Rumānija), kas ir iesniedzējtiesa.

23 Šī tiesa norāda, ka nodokļu paziņojumu nodokļu iestādes ir pieņēmušas, pamatojoties uz Nodokļu kodeksa 60. panta 5. punktu, lasot to kopsakarā ar rīkojumiem Nr. 611/2019 un Nr. 2165/2019, no kuriem izriet, ka pamatlietā aplūkotās priekšrocības netiek piešķirtas attiecībā uz norīkoto darba ņēmēju ienākumiem no algota darba un tiem pielīdzināmiem ienākumiem. Turklāt tā atzīmē, ka finanšu korekcijas esot bijušas nepieciešamas, jo bija pieņemts 2018. gada 28. decembra *Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul*

investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene (Valdības ārkārtas rīkojums Nr. 114/2018 par dažu pasākumu veikšanu publisko ieguldījumu jomā, kā arī par dažiem nodokļu un izdevumu pasākumiem, ar ko groza un papildina dažus tiesību aktus un pagarina dažus termiņus; 2018. gada 29. decembra *Monitorul Oficial al României*, I daļa, Nr. 1116), kura mērķis, kā izriet no tā paskaidrojuma raksta, būtībā esot bijis atbalstīt būvniecības nozares darbību Rumānijā, piešķirot zināmas priekšrocības šīs nozares darba ņēmējiem, kas ir nodarbināti valsts teritorijā.

24 Minētā tiesa uzskata, ka Rumānijas likumdevējs, attiecinādams šīs priekšrocības tikai uz šiem darba ņēmējiem, esot piemērojis labvēlīgāku nodokļu režīmu tiem būvniecības nozares uzņēmumiem, kas darbojas Rumānijā, nekā tiem uzņēmumiem, kas darbojas citu dalībvalstu teritorijā. Šāda likumdošanas pieeja esot pretrunā vienam no Eiropas Savienības galvenajiem mērķiem, proti, iekšējā tirgus izveidei. Šāds nodokļu režīms, ciktāl tas nozīmētu, ka būvniecības nozares uzņēmumiem, kas veic darbību ārpus Rumānijas teritorijas, tiktu uzlikti lielāki nodokļi nekā tiem, kas darbojas valsts teritorijā, un līdz ar to tie tiktu atturēti sniegt būvniecības pakalpojumus ārpus Rumānijas, un praksē tas būtu būtisks šķērslis iekšējā tirgus izveidei.

25 Šādos apstākļos *Tribunalul Satu Mare* (Satu Mares apgabaltiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai [LESD 26. un 56. pants, kā arī Direktīvas 2006/123/EK 20. pants] ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem ir vai nav liegts tāds tiesiskais regulējums kā pamatlietā, saskaņā ar kuru Rumānijas likumdevējs var paredzēt atšķirīgu attieksmi nodokļu ziņā Rumānijas uzņēmumiem, kuri veic uzņēmējdarbību Rumānijas valsts teritorijā, salīdzinājumā ar tiem, kuri veic uzņēmējdarbību citu [Savienības dalībvalstu] teritorijā, un tādējādi uzņēmums prasītājs, kas ir sniedzis pakalpojumus galvenokārt Austrijas [Republikas] un Vācijas [Federatīvās Republikas] teritorijā, nevar izmantot atbrīvojumus no nodokļa, kurus izmanto citi būvniecības nozares uzņēmumi, kuri darbojas Rumānijas valsts teritorijā [?]"

Par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību

26 Rumānijas valdība uzskata, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir nepieņemams, jo iesniedzējtiesa nav ievērojusi Tiesas Reglamenta 94. panta c) punktu, nekonkretizējot iemeslus, kas tai likuši šaubīties par LESD 26. un 56. panta, kā arī Direktīvas 2006/123 20. panta interpretāciju, saikni starp šīm tiesību normām un tiesisko regulējumu pamatlietā un secinājumus, ko tā ir paredzējusi izdarīt no lūgtās šo tiesību normu interpretācijas strīda atrisināšanai pamatlietā.

27 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru sadarbības starp Tiesu un valstu tiesām ietvaros nepieciešamība veikt valsts tiesai noderīgu Savienības tiesību interpretāciju prasa, lai tā stingri ievērotu prasības attiecībā uz lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu saturu, kuras ir skaidri noteiktas Tiesas Reglamenta 94. pantā un par kurām iesniedzējtiesai ir jābūt informētai (spriedums, 2021. gada 6. oktobris, *Consorzio Italian Management* un *Catania Multiservizi*, C-561/19, EU:C:2021:799, 68. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra). Turklāt šīs prasības ir atgādinātas Eiropas Savienības Tiesas Ieteikumos valsts tiesām par prejudiciālās tiesvedības ierosināšanu (OV 2019, C 380, 1. lpp.).

28 Tātad, kā paredzēts Reglamenta 94. panta c) punktā, pašā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu noteikti ir jāietver to iemeslu izklāsts, kuri likuši iesniedzējtiesai šaubīties par konkrētu Savienības tiesību normu interpretāciju vai spēkā esamību, kā arī saikne, ko tā konstatējusi starp šīm tiesību normām un pamatlietai piemērojamajiem valsts tiesību aktiem (spriedums, 2021. gada 6. oktobris, *Consorzio Italian Management* un *Catania Multiservizi*, C-561/19, EU:C:2021:799, 69. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

29 Šajā gadījumā jākonstatē, ka, ciktāl prejudiciālais jautājums attiecas uz Direktīvas 2006/123 20. pantu, iesniedzējtiesa nav sniegusi nevienu norādi, lai pamatotu atsauci uz šo tiesību normu, līdz ar to Tiesai nav zināmi iemesli, kas šai tiesai ir likuši šaubīties par minētās tiesību normas interpretāciju, ne arī saikne, ko tā ir konstatējusi starp šo tiesību normu un pamatlietā aplūkoto tiesisko regulējumu, pretēji Reglamenta 94. panta c) punktā noteiktajām prasībām. Līdz ar to uzdotais jautājums šajā ziņā ir nepieņemams.

30 Savukārt attiecībā uz LESD 26. un 56. pantu iesniedzējtiesa uzskata, ka tiem būvniecības nozares uzņēmumiem, kas darbojas ārpus Rumānijas teritorijas, ir piemērots nelabvēlīgāks režīms nekā tiem uzņēmumiem, kas darbojas valsts teritorijā, un tādēļ tie tika atturēti no būvniecības pakalpojumu sniegšanas ārpus Rumānijas. Šādos apstākļos jāuzskata, ka iesniedzējtiesas nolēmumā ir ietverts to iemeslu izklāsts, kas likuši iesniedzējtiesai šaubīties par šo tiesību normu interpretāciju, kā arī saikne, ko tā pamatlietas īpašajā kontekstā ir konstatējusi starp minētajām tiesību normām un pamatlietā aplūkoto tiesisko regulējumu. Tālab jāuzskata, ka šajā ziņā lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemams un uz to ir jāsniedz atbilde pēc būtības.

Par prejudiciālo jautājumu

31 Ar uzdoto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai LESD 26. un 56. pants jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā nodokļu un sociālās priekšrocības ir paredzētas tikai tiem būvniecības nozares uzņēmumu darba ņēmējiem, kas ir nodarbināti šīs dalībvalsts teritorijā.

32 Ievadā jānorāda, pirmkārt, ka, ciktāl uzdotajā jautājumā ir atsauce uz LESD 26. pantu, šo tiesību normu ir paredzēts piemērot patstāvīgi tikai situācijās, kuras reglamentē Savienības tiesības un attiecībā uz kurām Līgumā nav paredzēti īpaši noteikumi. Tā kā minētajā tiesību normā ir paredzēts, ka iekšējais tirgus aptver telpu bez iekšējām robežām, kurā tostarp saskaņā ar Līgumu noteikumiem ir nodrošināta darba ņēmēju brīva pārvietošanās un pakalpojumu sniegšanas brīvība, un tā kā šīs brīvības ir ieviestas ar LESD 45. un 56. pantu, LESD 26. pants nav jāinterpretē (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2020. gada 3. marts, *Tesco-Global Áruházak*, C-323/18, EU:C:2020:140, 55. un 56. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra, un 2021. gada 16. decembris, *Prefettura di Massa Carrara*, C-274/20, EU:C:2021:1022, 22. punkts).

33 Otrkārt, attiecībā uz Eiropas Komisijas šaubām par pamatlietā aplūkotā tiesiskā regulējuma saderību ar noteikumiem valsts atbalsta jomā vien jānorāda, ka, tā kā šajā gadījumā šis Komisijas izvirzītais aspekts ir ārpus prejudiciālā jautājuma priekšmeta, par to nav jālemj.

34 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai tikai pašas valsts tiesas ziņā ir noteikt to jautājumu priekšmetu, kurus tā vēlas uzdot Tiesai. Tādējādi, ņemot vērā, ka vajadzība veikt šādu pārformulēšanu neizriet no paša lūguma, Tiesai nav pēc Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantā minēto ieinteresēto personu lūguma jāiztirzā jautājumi, kurus valsts tiesa tai nav uzdevusi. Ja tiesvedības gaitā valsts

tiesai nāktos atzīt, ka ir vajadzīgi turpmāki skaidrojumi par Savienības tiesību interpretāciju, tai būtu no jauna jāvēršas Tiesā (spriedums, 2019. gada 19. decembris, *Airbnb Ireland*, C-390/18, EU:C:2019:1112, 37. punkts).

35 Attiecībā uz uzdotajā jautājumā minēto LESD 56. pantu – no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu neizriet, ka tas būtu jāpārformulē. Proti, šajā lūgumā ir atsauce uz situāciju, kurā pamatlietā aplūkotajai sabiedrībai nav piemērojamas pamatlietā aplūkotās nodokļu un sociālās priekšrocības "darba ņēmējiem, kas sniedz pakalpojumus Vācijā un Austrijā".

36 Šajā ziņā jāatgādina, ka valsts tiesiskais regulējums par darba ņēmēju pagaidu norīkošanu, kas nosūtīti uz citu dalībvalsti, lai tur veiktu darbu saistībā ar viņu darba devēju sniegtajiem pakalpojumiem, un kas pēc savu uzdevumu izpildes atgriežas savā izcelsmes valstī, nevienā brīdī nepiekļūstot uzņemošās dalībvalsts darba tirgum, attiecas uz pakalpojumu sniegšanas brīvību (spriedums, 1990. gada 27. marts, *Rush Portuguesa*, C-113/89, EU:C:1990:142, 15. punkts; 1994. gada 9. augusts, *Vander Elst*, C-43/93, EU:C:1994:310, 21. punkts; 2001. gada 25. oktobris, *Finalarte* u.c., C-49/98, C-50/98, no C-52/98 līdz C-54/98 un no C-68/98 līdz C-71/98, EU:C:2001:564, 22. un 23. punkts, kā arī 2008. gada 3. aprīlis, *Rüffert*, C-346/06, EU:C:2008:189, 37. punkts).

37 No minētā izriet, ka šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir jāanalizē, ņemot vērā tikai LESD 56. pantu.

Par pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojuma pastāvēšanu

38 Vispirms jāatgādina, ka dalībvalstīm sava kompetence tiešo nodokļu jomā ir jāīsteno, ievērojot Savienības tiesības un it īpaši LESD garantētās pamatbrīvības (spriedums, 2023. gada 27. aprīlis, *L Fund*, C-537/20, EU:C:2023:339, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

39 LESD 56. pants nepieļauj tāda valsts tiesiskā regulējuma piemērošanu, kas pakalpojumu sniegšanu starp dalībvalstīm padara grūtāku par pakalpojumu sniegšanu tikai vienas dalībvalsts teritorijā (spriedums, 2012. gada 18. oktobris, X, C-498/10, EU:C:2012:635, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).

40 Pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumi ir valsts pasākumi, kas aizliedz, traucē vai padara mazāk pievilcīgu šīs brīvības izmantošanu (spriedums, 2012. gada 18. oktobris, X, C-498/10, EU:C:2012:635, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).

41 Šajā gadījumā no iesniedzējtiesas nolēmuma un Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka saskaņā ar piemērojamajiem tiesību aktiem nodokļu iestādes attiecībā uz sabiedrības prasītājas pamatlietā darba ņēmējiem, kuri bija norīkoti darbā Vācijas Federatīvās Republikas un Austrijas Republikas teritorijā, ir atteikušās izmantot Nodokļu kodeksa 60. panta 5. punktā, 138.a pantā un 154. panta 1. punkta r) apakšpunktā paredzētās priekšrocības, kas turpretim tiek piešķirtas darba ņēmējiem, kuri ir nodarbināti Rumānijas teritorijā. Šīs priekšrocības ir, pirmkārt, šo darba ņēmēju atbrīvošana no ienākuma nodokļa, otrkārt, viņu sociālā nodrošinājuma iemaksu samazināšana un, treškārt, atbrīvošana no viņu veselības apdrošināšanas iemaksām.

42 Jākonstatē, ka pamatlietā aplūkotais tiesiskais regulējums bez diskriminācijas ir piemērojams visiem būvniecības nozares uzņēmumiem gan Rumānijā, gan ārvalstu uzņēmumiem, ar nosacījumu, ka to darba ņēmēji ir nodarbināti Rumānijas teritorijā.

43 Taču šāds tiesiskais regulējums, ar kuru tiek ieviests atšķirīgs nodokļu un sociālais režīms atkarībā no tā, vai attiecīgie darba ņēmēji veic savus darba uzdevumus attiecīgajā dalībvalstī vai citās dalībvalstīs, lai gan tas ir vienādi piemērojams gan Rumānijas, gan ārvalstu būvniecības nozares uzņēmumiem, kas darbojas Rumānijas teritorijā, tomēr var atturēt Rumānijas uzņēmumus no būvniecības pakalpojumu sniegšanas citā dalībvalstī, norīkojot darba ņēmējus darbā šīs dalībvalsts teritorijā.

44 Proti, šādi pasākumi par labu darba ņēmējiem – neskarot iesniedzējtiesas veicamo pārbaudi – var arī samazināt darbaspēka izmaksas un tādējādi piešķirt priekšrocību uzņēmumiem, ciktāl to darbība tiek veikta Rumānijas teritorijā, padarot mazāk pievilcīgu pakalpojumu sniegšanu citā dalībvalstī.

45 Lai noteiktu, vai pamatlietā aplūkotais tiesiskais regulējums, neraugoties uz tā ierobežojošo iedarbību, var tikt uzskatīts par saderīgu ar pakalpojumu sniegšanas brīvību LESD 56. panta izpratnē, jāpārbauda, vai ar to ieviestā atšķirīgā attieksme skar situācijas, kas objektīvi nav salīdzināmas, vai arī – to attaisno primāri vispārējo interešu apsvērumi (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2021. gada 16. decembris, *UBS Real Estate*, C-478/19 un C-479/19, EU:C:2021:1015, 46. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

Par objektīvi salīdzināmu situāciju esamību

46 Pārrobežu situācijas salīdzināmība ar dalībvalsts iekšēju situāciju ir jāpārbauda, ņemot vērā attiecīgo valsts nodokļu tiesību aktu mērķi, kā arī to priekšmetu un saturu (spriedums, 2021. gada 16. decembris, *UBS Real Estate*, C-478/19 un C-479/19, EU:C:2021:1015, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

47 Tostarp, lai izvērtētu, vai no attiecīgā tiesiskā regulējuma izrietošā atšķirīgā attieksme norāda uz objektīvi atšķirīgām situācijām, ir jāņem vērā tikai attiecīgajā tiesiskajā regulējumā paredzētie atbilstošie nošķiršanas kritēriji (spriedums, 2021. gada 16. decembris, *UBS Real Estate*, C-478/19 un C-479/19, EU:C:2021:1015, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

48 Šajā gadījumā iesniedzējtiesai, kurai vienīgajai ir kompetence interpretēt valsts tiesības, jāveic to interpretācija, lai pārbaudītu, vai pastāv objektīvi salīdzināmas situācijas.

49 Tomēr jānorāda – kā Komisija būtībā ir apgalvojusi rakstveida apsvērumos –, ka Rumānijā izveidotie uzņēmumi, kas sniedz būvniecības pakalpojumus šajā dalībvalstī, un Rumānijā dibinātie uzņēmumi, kas sniedz būvniecības pakalpojumus, norīkojot darba ņēmējus uz citu dalībvalsti, ņemot vērā pamatlietā aplūkotā tiesiskā regulējuma priekšmetu un saturu, ir salīdzināmā situācijā, jo veic tādas pašas darbības un uz tiem attiecas Rumānijas tiesību sistēma par to pienākumiem attiecībā gan uz ienākuma nodokli, gan uz veselības apdrošināšanas un sociālā nodrošinājuma iemaksām.

50 Taču, lai pārbaudītu, vai pastāv objektīva atšķirība starp būvniecības nozares uzņēmumu, kuru darba ņēmēji strādā Rumānijas teritorijā, situāciju un to uzņēmumu situāciju, kuri sniedz būvniecības pakalpojumus citās dalībvalstīs, grūtības rada tas, ka iesniedzējtiesa nav izklāstījusi, kāds ir pamatlietā aplūkoto nodokļu un sociālo priekšrocību mērķis.

51 Kā to apgalvo Rumānijas valdība, iesniedzējtiesa varētu nonākt pie secinājuma, ka – pamatlietā aplūkotā valsts tiesiskā regulējuma mērķis ir palielināt būvniecības nozarē Rumānijā strādājošo darba ņēmēju neto algu, lai veicinātu šo darba ņēmēju sociālo aizsardzību un tādējādi risinātu šai nozarei raksturīgo darbaspēka trūkumu, kas var apdraudēt tās dzīvotspēju.

52 Lai gan minētā valdība norādīja, ka valsts statistika apliecinot, ka Rumānijā strādājošie darba ņēmēji, pat izmantojot piešķirtās priekšrocības, saņem algas, kas ir ievērojami zemākas nekā citās dalībvalstīs, piemēram, Vācijas Federatīvajā Republikā un Austrijas Republikā, noteiktās minimālās algas, šajā ziņā jāatzīmē, ka šī statistika neizslēdz, ka dažos gadījumos šie darba ņēmēji var saņemt tādas pašas algas kā tie, kas sniedz būvniecības pakalpojumus citās dalībvalstīs, jo saskaņā ar Tiesas rīcībā esošajos lietas materiālos ietvertajām norādēm atbrīvojums no ienākuma nodokļa attiecas uz ikmēneša bruto ienākumiem līdz 30 000 RON.

53 Šādos apstākļos šķiet, ka pamatlietā aplūkotajā tiesiskajā regulējumā paredzētā atšķirīgā attieksme neatspoguļo objektīvu situāciju atšķirību, tomēr tas jāpārbauda iesniedzējtiesai.

Par primāru vispārējo interešu apsvērumu esamību

54 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojums var tikt pieļauts tikai tad, ja tam ir ar LESD saderīgs leģitīms mērķis, tas ir pamatots ar primāriem vispārējo interešu apsvērumiem un atbilst samērīguma principam, un tas nozīmē, ka tā piemērošana var nodrošināt saskanīgu un sistemātisku attiecīgā mērķa sasniegšanu un nepārsniedz to, kas nepieciešams šā mērķa sasniegšanai (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2019. gada 18. jūnijs, Austrija/Vācija, C-591/17, EU:C:2019:504, 139. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2022. gada 7. septembris, Cilevičs u.c., C-391/20, EU:C:2022:638, 65. punkts un tajā minētā judikatūra).

55 Šajā gadījumā, lai gan iesniedzējtiesa neprecizē pamatlietā aplūkotā valsts tiesiskā regulējuma mērķi, Rumānijas valdība būtībā apgalvo, ka tas esot pamatots ar primāriem vispārējo interešu apsvērumiem, kas attiecas vispirms uz nepieciešamību nodrošināt būvniecības nozares darba ņēmēju sociālo aizsardzību, kā arī garantēt taisnīgus darba apstākļus iekšējā tirgū, samazinot atalgojuma atšķirību Savienības līmenī, turpinot – mērķi novērst nedeklarētu darbu un līdz ar to arī krāpšanu nodokļu jomā un, visbeidzot, uz Rumānijas būvniecības nozares specifiskajām problēmām, kas saistītas ar darbaspēka trūkumu, ar ko šī nozare saskaras saistībā ar šajā jomā kvalificēto darba ņēmēju satraucošo migrāciju uz ārvalstīm atalgojuma dēļ.

56 Pirmām kārtām, attiecībā uz nepieciešamību nodrošināt minētās nozares darba ņēmēju sociālo aizsardzību, kā arī, lai garantētu taisnīgus darba apstākļus, jāatgādina, ka pie Tiesas atzītajiem primāriem vispārējo interešu apsvērumiem kā leģitīmi sociālās politikas mērķi pieder gan darba ņēmēju aizsardzība, gan nodarbinātības saglabāšana un veicināšana (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 21. decembris, *AGET Iraklis*, C-201/15, EU:C:2016:972, 73.–75. punkts un tajā minētā judikatūra).

57 Tiesa par primāriem vispārējo interešu apsvērumiem ir atzinusi arī krāpšanas, it īpaši sociālajā jomā, apkarošanu un ļaunprātīgas izmantošanas novēršanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 12. septembris, *Maksimovic* u.c., C-64/18, C-140/18, C-146/18 un C-148/18, EU:C:2019:723, 37. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra), kā arī bažas saistībā ar izvairīšanos no traucējumiem darba tirgū (spriedums, 2018. gada 14. novembris, *Danieli & C. Officine Meccaniche* u.c., C-18/17, EU:C:2018:904, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

58 Turklāt Tiesa ir nospriedusi – tā kā Savienībai ir ekonomisks un sociāls mērķis, tiesības, kas izriet no LESD normām par preču, personu, pakalpojumu un kapitāla brīvu apriti, ir jālīdzsvaro ar sociālās politikas mērķiem, tostarp, kā izriet no LESD 151. panta pirmās daļas, dzīves un darba apstākļu uzlabošanu un pienācīgu sociālo aizsardzību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 21. decembris, *AGET Iraklis*, C-201/15, EU:C:2016:972, 77. punkts un tajā minētā judikatūra).

59 Šajā gadījumā ir taisnība, ka pamatlietā aplūkotais tiesiskais regulējums principā ļauj Rumānijā strādājošiem būvniecības nozares darba ņēmējiem piešķirt neto algas palielinājumu proporcionāli summām, kas atbilst pamatlietā aplūkotajām nodokļu un sociālajām priekšrocībām. Tomēr iesniedzējtiesai jāpārbauda, vai šis tiesiskais regulējums var saskanīgi un sistemātiski nodrošināt būvniecības nozares darba ņēmēju sociālo aizsardzību, samazinot atalgojuma atšķirību Savienības līmenī, tostarp nodrošinot, ka uzņēmumi praksē saņemtās nodokļu un sociālās priekšrocības pārnes uz darba ņēmējiem izmaksātajām algām, un tādēļ šīs algas palielinās.

60 Gadījumā, ja minētais tiesiskais regulējums būtu jāuzskata par piemērotu, lai saskanīgi un sistemātiski nodrošinātu izvirzītā mērķa sasniegšanu, vēl ir nepieciešams, lai tas nepārsniegtu to, kas nepieciešams šī mērķa sasniegšanai.

61 Otrām kārtām, attiecībā uz cīņu pret nedeklarētu darbu un krāpšanu nodokļu jomā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru primārajos vispārējo interešu apsvērumos, kas var pamatot LESD garantēto aprites brīvību īstenošanas ierobežojumus, ietilpst gan nedeklarēta darba novēršana (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2006. gada 15. jūnijs, Komisija/Francija, C-255/04, EU:C:2006:401, 43., 46. un 52. punkts), gan nepieciešamība nodrošināt nodokļu piedziņas efektivitāti (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 22. decembris, *Airbnb Ireland* un *Airbnb Payments UK*, C-83/21, EU:C:2022:1018, 63. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra), kā arī krāpšanas nodokļu jomā novēršana (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 24. februāris, *Pharmacie populaire – La Sauvegarde et Pharma Santé – Réseau Solidaris*, C-52/21 un C-53/21, EU:C:2022:127, 48. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

62 Šajā ziņā vien jānorāda, ka nedeklarēta darba un krāpšanas nodokļu jomā novēršana vien nevar attaisnot pamatlietā aplūkoto nodokļu un sociālo priekšrocību liegšanu tikai tiem uzņēmumiem, kuru darba ņēmēji darbu veic citā dalībvalstī. Nevar prezumēt, ka pakalpojumu sniegšanas brīvības izmantošana ir pamats krāpšanai.

63 Trešām kārtām, attiecībā uz Rumānijas būvniecības nozares specifiskajām problēmām, kas saistītas ar darbaspēka trūkumu sakarā ar šajā jomā kvalificēto darba ņēmēju migrāciju uz ārvalstīm atalgojuma dēļ, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tikai ekonomiska rakstura iemesli, piemēram, valsts ekonomikas veicināšana vai tās pienācīga darbība, nevar tikt izmantoti par pamatojumu ar Līgumu aizliegtiem šķēršļiem (spriedums, 2016. gada 21. decembris, *AGET Iraklis*, C-201/15, EU:C:2016:972, 72. punkts un tajā minētā judikatūra).

64 Tomēr, kā secinājumu 45., 46. un 48. punktā būtībā norāda ģenerāladvokāte, apsvērumi, kas saistīti ar mērķi novērst sistēmiskus riskus, ar kuriem dalībvalsts saskaras nozarē, kura ir zināmā mērā svarīga tās attīstībai, kā šajā gadījumā būvniecības nozare, lai nodrošinātu šīs nozares dzīvotspēju vai pastāvību, līdzinās primāriem vispārējo interešu apsvērumiem, kas var attaisnot LESD garantēto pamatbrīvību ierobežojumu. Valsts tiesiskajam regulējumam, ar kuru nodokļu un sociālās priekšrocības tiek piešķirtas tikai tiem uzņēmumiem, kuru darba ņēmēji veic darbu šajā dalībvalstī, ir jābūt piemērotam, lai saskanīgi un sistemātiski nodrošinātu izvirzītā mērķa

sasniegšanu, un tas nedrīkst pārsniegt tā sasniegšanai nepieciešamo, un tas jāpārbauda iesniedzējtiesai (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2021. gada 16. decembris, *UBS Real Estate*, C-478/19 un C-479/19, EU:C:2021:1015, 73. punkts).

65 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu jāatbild, ka LESD 56. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, ar ko nodokļu un sociālās priekšrocības piešķir tikai tiem būvniecības nozares uzņēmumu darba ņēmējiem, kas ir nodarbināti šīs dalībvalsts teritorijā un atrodas situācijā, kas ir salīdzināma ar tādu būvniecības nozares uzņēmumu situāciju, kuru darba ņēmēji ir norīkoti darbā citās dalībvalstīs, ar nosacījumu, ka šis valsts tiesiskais regulējums ir pamatots ar primāriem vispārējo interešu apsvērumiem un atbilst samērīguma principam, un tas nozīmē, ka tā piemērošana var saskanīgi un sistemātiski nodrošināt izvirzītā mērķa sasniegšanu un nepārsniedz šī mērķa sasniegšanai nepieciešamo.

Par tiesāšanās izdevumiem

66 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

LESD 56. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, ar ko nodokļu un sociālās priekšrocības piešķir tikai tiem būvniecības nozares uzņēmumu darba ņēmējiem, kuri ir nodarbināti šīs dalībvalsts teritorijā un atrodas situācijā, kas ir salīdzināma ar tādu būvniecības nozares uzņēmumu situāciju, kuru darba ņēmēji ir norīkoti darbā citās dalībvalstīs, ar nosacījumu, ka šis valsts tiesiskais regulējums ir pamatots ar primāriem vispārējo interešu apsvērumiem un atbilst samērīguma principam, un tas nozīmē, ka tā piemērošana var saskanīgi un sistemātiski nodrošināt izvirzītā mērķa sasniegšanu un nepārsniedz šī mērķa sasniegšanai nepieciešamo.

[Paraksti]